

[Pelle Voigt]

egentlig ikke opfordrer regeringen til noget som helst, som øjensynlig blot tager til efterretning, at regeringen ingenting har foretaget sig i hele denne periode for praktisk at fremme en atomvåbenfri zone i Norden, og som blot bekræfter, at folketinget på trods af den tingenes ulyksalige tilstand stadig væk er positivt over for ideen om oprettelse af en atomvåbenfri zone i Norden. Det er jo svært direkte at have noget imod en sådan formulering, men den virker unægtelig som et tilbagetog i forhold til den vedtagelse, som blev foretaget her den 10. november sidste år. Det synes jeg egentlig også at hr. Lasse Budtz skylder en forklaring på.

Når nu disse veksler er blevet trukket på evigheden og vi har fået bebudet, at der i en snarlig kommende forespørgselsdebat på socialdemokratisk foranledning skal vedtages et stort kompleks af synspunkter om Danmarks samlede kernevåbenpolitik, synes jeg, det ville være meget interessant og på nogen måde egentlig også udslagsgivende for debattens udfald her i dag, om vi kunne formå hr. Lasse Budtz til at løfte sløret for blot én detalje i dette fremtidige bygningsværk, som vi endnu ikke har set ud over, at jeg forstår, at det er en stor sammenhæng, at det er de ti fugle på taget, man nu går efter, mens man lader den fugl, som man faktisk har i hånden, flakse bort.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hr. Lasse Budtz, om man i denne store sammenhæng, som man har tænkt sig at bringe til afstemning i denne forespørgselsdebat, med 4 års forsinkelse vil have folketinget til at vedtage det, som medlemmer af det socialdemokratiske årsmøde i 1980 fik igennem? Vil det indgå i denne store konstruktion, at Danmark skal sige nej til atomvåben også i krise- og krigstid, eller vil det ikke? Findes der en eller anden skjult grund, som ikke kan åbenbares her i folketingssalen, til, at socialdemokratiet på dette punkt øjensynlig er fuldstændig ude af stand til at stemme for sin egen programsatte politik? Så ville det da være enklere og lettere for os alle sammen at få at vide, hvor hunden er begravet, hvad det er for en byld, vi er kommet til at stikke i, hvad der er galt, og så finde ud af, hvorledes problemet skal løses. Hvordan kan det være, at vi bliver mødt med panikagtige afværgedagsordener, hver gang vi rejser dette punkt i socialdemokratiets eget program? Det synes

jeg det kunne være overordentlig interessant at få en forklaring på. Jeg tror, at de mange socialdemokratiske medlemmer, både dem, som deltog i årsmødet 1980 og fik vedtaget programmet, og de mange medlemmer, som har lyttet til både hr. Lasse Budtz' og tidligere statsminister Anker Jørgensens deklamationer siden da, vil være overordentlig interesserede i at få at vide, hvad der egentlig er galt med dette programpunkt, hvad der i hvert fald er så galt ved det, at det ikke egner sig til vedtagelse i folketinget.

Hvis hr. Lasse Budtz vil berolige mig med, at det drejer sig om, at vi får det vedtaget om 3 uger, blot ikke i dag, vil jeg være svært beroliget. Men jeg venter spændt på at høre, om det er sådan, det forholder sig, eller om det fra socialdemokratiets side nu er en taktik at anvende tanken om den atomvåbenfri zone i Norden som en art stor syltekrukke, hvortil man vil henvise alle rimelige sikkerhedspolitiske fremskridt i fremtiden, således at ethvert forslag om at gennemføre ting, som der burde være enighed om blandt et flertal af partierne i dette ting, vil blive henvist til den lyksalige dag, når den atomvåbenfri zone er blevet en realitet.

Lasse Budtz (S):

Det var jo på flere måder en grusom salve. Man mærker hensigten og bliver forstemt. Dette her drejer sig vist ikke så forfærdelig meget om atomvåbenfri zoner, som om SFs forhold til socialdemokratiet, og hvordan man kan lægge afstand i en meget vigtig sag, og den holdning forærer jeg med største fornøjelse hr. Pelle Voigt. For socialdemokratiet drejer denne sag sig nemlig ikke om, hvorvidt SF eller socialdemokratiet bliver placeret på en særlig måde, det drejer sig om sagen, naturligvis. Det dér småpolitiske, partipolitiske gnidr gider vi ikke deltage i, og det har vi heller ikke deltaget i, men desværre har hr. Pelle Voigt åbenbart genoptaget en teknik, han har brugt ved tidligere lejligheder, og som vi ærlig talt troede vi havde fået pillet ud af ham, men det har vi altså ikke, og det må vi så bøje os for.

Hvis nu hr. Pelle Voigt og andre SFere i deres iver for at distancere sig fra socialdemokratiet – hvilket er særdeles uklogt, hvis det drejer sig om sagens konsekvens – havde læst, hvad der stod i dagsordenen, og hørt,